

CLAUDIA GRAY

ZWART
KUNST

Vertaling Irene Paridaans

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2015 Amy Vincent
Oorspronkelijke titel: *Sorceress*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Irene Paridaans
Omslagontwerp: Nanja Toebak
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0122 7
ISBN 978 94 027 5599 2 (e-book)

NUR 285
Eerste druk augustus 2018

Originele uitgave verschenen bij HarperTeen, een imprint van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

‘Het ultieme wapen is gesmeed uit haat.’

Nadia zag hoe Elizabeth haar handen in de brandende kachel stak die in de hoek stond, de kachel die brandde zonder hout. Haar vingers zouden moeten verschroeien van de hitte, maar ze gaf geen krimp. Werd je misschien ongevoelig voor pijn als je een Tovenares was geworden en trouw had gezworen aan de Ene Beneden?

Daar zou Nadia snel genoeg achter komen, want zij had Hem inmiddels ook trouw gezworen.

Dat had ze niet vrijwillig gedaan, niet uit een hang naar macht, zoals Elizabeth, de vierhonderd jaar oude heks die nu haar meesteres was geworden. Nadia was gedwongen de heerser van de hel trouw te zweren; alleen zo kon ze de inwoners van Captive’s Sound redden van Elizabeths verschrikkelijke vloek. Nu zat ze gevangen en leerde ze alle duistere magie die de Tovenares haar oplegde.

Elizabeth ging verder. ‘Mensen proberen net te doen alsof haat... afval is. Gewoon de brokstukken van iets anders.’ Ze trok haar hand terug uit de kachel, haar vingers rood van de hitte. Nadia zag dat ze iets kleins vasthad, iets wat straalde met een prachtig, onaards licht. Haar huid smeulde bijna van de hitte van het voorwerp, maar toch bracht ze het nog dichterbij haar gezicht. ‘Maar haat heeft haar eigen macht, haar eigen rol in deze wereld. Om zwarte magie te kunnen begrijpen, moet je haat begrijpen.’

Nadia's moeder had haar duidelijk gemaakt dat offers ook hun eigen macht bezaten. Nadia had begrepen dat haar moeder niet domweg haar gezin in de steek had gelaten zonder zich te bekommeren om Nadia's opleiding, het verdriet van haar man of die arme kleine Cole. Integendeel, haar moeder had haar liefde voor hen geofferd – haar vermogen om lief te hebben zelfs – in een poging haar dochter te redden van de Ene Beneden. Nadia was een kind met twee bloedlijnen van hekserij, waarvan één haar uiterst geschikt maakte om zwarte magie te bedrijven. Dat betekende dat ze precies het soort dienaars was waar de Ene Beneden het meest van hield.

Maar haar moeders offer was vergeefs geweest. De Ene Beneden had een manier ontdekt om Nadia alsnog in de val te laten lopen.

Nu kon ze alleen nog maar hopen dat haar eigen offer macht zou hebben. Nadia had zich aan de Ene Beneden gegeven om zo de mensen van Captive's Sound te redden – vooral haar familie, haar beste vriendin Verlaine, en Mateo. Altijd Mateo. Misschien zou dat op den duur genoeg zijn om haar te behoeden voor de duisternis.

Zo niet, dan zou ze gedoemd zijn de Ene Beneden voorgoed te dienen, en Hem te helpen de sterfelijke wereld binnen te dringen en die volledig te vernietigen.

Ze zaten samen in Elizabeths huis, in een huiskamer die betoverd was zodat hij op een normale kamer leek – bijna een pagina uit een wooncatalogus. Maar Nadia, die nu de macht had om door Elizabeths buitenkant heen te kijken, wist dat de kamer een puinhoop was. Deze bouwval was al zeker een eeuw lang het onderkomen van Elizabeth. Misschien wel langer; de vloer lag bezaaid met

glasscherven en in alle hoeken zaten spinnenwebben, gesponnen door spinnen die alles deden wat Elizabeth zei. Bloemetjesbehang dat lang geleden tegen de muur was geplakt, hing nu in flarden naar beneden, en het weinige meubilair was ernstig versleten. Veel meer dan een paar verrotte frames van een stoel en een bank stelde het niet voor. Nadia en Elizabeth zaten bij de kachel die op... geen idee wat brandde. Het moest iets zijn wat nooit als brandstof was bedoeld. Dat was het enige wat Nadia zeker wist.

Ik mag niet eindigen zoals zij, dacht Nadia, en ze kneep haar handen zo stijf dicht dat haar nagels in haar handpalmen drongen. Elizabeth is nauwelijks nog menselijk. Er moet een manier zijn om te ontsnappen. Er moet een manier zijn om de Ene Beneden te stoppen.

Zolang ze in dienst was van de heerser van de hel was Nadia gedwongen een aantal regels te volgen. De enige kans die ze maakte om Hem – en Elizabeth – te leren verslaan was door net te doen alsof ze een trouwe leerling was van de zwarte magie.

Nee, Elizabeth was niet zo dom dat ze dat geloofde. Maar als Nadia net deed alsof ze de ideale leerling was, moest Elizabeth wel doen alsof zij de ideale meesteres was. Ze zaten allebei gevangen in de regels van het dienen van de Ene Beneden.

‘Kun je je ertegen verdedigen?’ vroeg Nadia. ‘Tegen het volmaakte wapen, bedoel ik. Tegen haat.’

Elizabeth gaf niet meteen antwoord. Ze hield nog altijd het gloeiende kooltje tussen haar vingers, en inmiddels stegen er sliertjes rook op van haar vingertoppen. Haar vlees moest nu echt verschroeien en ze moest de pijn gevoeld hebben, maar het kon haar niets schelen. Als Nadia het niet zo walgelijk had gevonden zou ze ervan onder de indruk zijn geweest.

Eindelijk liet Elizabeth het kooltje op de houten vloer vallen; het siste op de oude, kromgetrokken planken, lichtte even rood op en doofde uit. Toen pas keek ze Nadia aan. Nadia had zwart haar, maar Elizabeth was blond; ze had sproeten en kastanjebrune krullen en een ovaal gezicht dat iets liefs had voor iedereen die niet beter wist.

‘Liefde,’ zei Elizabeth. ‘Liefde is de enige verdediging tegen haat.’

Nadia probeerde haar gezicht in de plooi te houden, maar vanbinnen was ze hier heel blij mee. Eindelijk had ze een reden tot hoop. *Liefde verslaat haat – natuurlijk. Hoe kon het ook anders?*

Elizabeth glimlachte alsof ze Nadia’s gedachten kon lezen. Misschien kon ze dat ook wel. ‘Maar liefde is maar tijdelijk. Haat is voor altijd.’

‘Nadia?’

Mateo wist alleen maar dat hij haar moest vinden. Het leek wel of zij het enige was in de wereld wat echt belangrijk was.

Niet dat hij dacht dat hij zich nog in de echte wereld bevond...

Waar ben ik?

Hij was er niet zeker van, maar hij begon te geloven dat hij misschien wel... in de hel was beland.

Mateo keek om zich heen en probeerde te begrijpen wat hij zag. Ondanks de duisternis wist hij dat hij zich in een grot bevond, een grot die van buitenaf werd beschenen door een licht dat zo sterk was dat het door het steen heen viel en dat de rode gloed van lava gaf. Het was er heet en vochtig, en Mateo voelde zich plakkerig. Hij moest zijn best doen om genoeg zuurstof binnen te krijgen. Het

doffe boem-boem boem-boem kon alleen maar het geluid zijn van zijn bange hart.

In het zwakke rode licht kon Mateo alleen vagelijk zijn omgeving onderscheiden. Hij zag hellende muren, een enigszins gewelfd plafond boven zijn hoofd en grote bogen om hem heen – hardere, donkerdere lijnen in het steen...

Dat was geen steen. Dat waren... ribben.

De rillingen liepen over Mateo's rug toen hij zich realiseerde dat hij niet in een grot zat, maar in iets levends, iets enorms en verschrikkelijks. Het hart dat hij hoorde kloppen was niet dat van hem. Het leek wel of hij in zijn geheel was doorgeslikt, of levend was opgegeten.

Maar toch was hij niet alleen in het monster. Hij hoorde gekreun en gekerm, uitroepen van pijn, allemaal in het lichaam van het beest maar toch ver weg – totdat hij opeens naast zich iemand hoorde gillen.

Mateo draaide zich om en zag Nadia, in het zwart gekleed, haar ogen vol tranen, door de lucht zweven. Maar het was Verlaine die geschreeuwd had; ze klampte zich aan Nadia vast, zodat ze niet zou vallen. Verlaines grijze haar wapperde achter haar aan alsof ze zich in een wervelwind bevonden, een wind die Mateo niet voelde, zelfs niet toen hij zijn handen naar Nadia uitstak.

Met een schok werd hij wakker. Hij grabbelde naar zijn dekens, maar hij lag weer eens niet in zijn eigen bed. Dit keer had hij geslaapwandeld naar het uiteinde van de pier, bijna het water van de baai in.

Vandaag of morgen word ik nog eens net op tijd wakker om te verdrinken.

Mateo trok zijn blote voeten onder zich. De decemberkou was

fel; het was veel te koud om in je boxer en een T-shirt buiten te zijn. De sneeuw van twee dagen geleden was in elk geval gesmolten, anders zou hij nog bevriezingsverschijnselen gehad hebben. Bibberend probeerde hij op te staan en terug naar huis te lopen voordat zijn vader erachter kwam dat hij er niet was. Zijn vader maakte zich al genoeg zorgen.

Maar toen zag hij het water, en dit keer écht, en hij stakte.

Iedereen die op dit moment naar de baai keek zou een zee zien in een bewolkte winternacht – het zand dat zilvergrijs in het maanlicht schitterde, het donkere, bijna rimpelloze wateroppervlak en in de verte de vuurtoren die zijn ene bleke lichtstraal in het rond zwiepte.

Maar Mateo was Nadia's Stavast. Dat betekende dat hij haar toverkracht hielp versterken; elke spreuk die ze uitsprak als hij in de buurt was, werd daardoor krachtiger. Stavasten hadden ook het vermogen om magie om hen heen aan het werk te zien. Dankzij Elizabeth was de magie doorgedrongen in de botten van Captive's Sound; die was overal zichtbaar, wervelend en duister.

Dat betekende dat Mateo kon zien dat de stad op het punt stond te vergaan.

Een dreigende, kolkende substantie die een koortsachtig rood licht uitstraalde, hing boven het stadje, als een stolp die Captive's Sound afsneed van de sterrenhemel. Diepe krassen in de aarde leken op het punt te staan in te storten en enorme gaten te veroorzaken. En erger nog: in het water lag iets hevig te spartelen, alsof het naar de oppervlakte wilde komen. Mateo wist inmiddels dat dat de plek was waar Elizabeth de grens tussen de demonische en de sterfelijke wereld had doorbroken; dat was de doorgang die ze voorbereidde voor de Ene Beneden.

Met gebalde vuisten staarde Mateo naar het water en wenste dat hij iets, wat dan ook, kon doen om het tegen te houden.

Hij voelde een vreemde elektrische lading door zijn lichaam trekken. Het deed niet echt pijn, maar hij schrok er wel van. Om zijn armen en benen dacht Mateo opeens een blauwachtig licht te zien, maar helemaal zeker was hij er niet van. Het vervaagde weer snel.

Het zijn gewoon je Stavast-krachten die een loopje met je nemen, zei hij tegen zichzelf, ook al hadden die krachten zoiets nooit eerder gedaan. Hou op met jezelf gek te maken en ga naar binnen.

Mateo rukte zich los van de afschrikwekkende plek. De hele weg terug naar het huis keek hij naar beneden, naar het zand en de pier onder zijn voeten, die rood waren van de kou. Tegen de tijd dat hij binnen was, waren ze bijna gevoelloos geworden. Hij rammelde aan de deur, maar gelukkig sliep zijn vader gewoon door.

Wat zijn vader betrof had Mateo de afgelopen weken 'toeval- len' gekregen. Dat was de diagnose die de dokters, die geen tekenen van magie konden onderscheiden, hadden gesteld, en die zijn vader koppig wenste te geloven. Maar verder wist iedereen in het stadje wat het échte probleem was, zelfs de mensen die geen idee hadden dat toverkracht echt bestond. Normaal redelijke mensen in Captive's Sound geloofden nog altijd in de vloek van de Cabots.

Het was langzamerhand onderdeel geworden van de dorpsfolklore: in elke generatie raakte één lid van de familie Cabot hevig en ongeneeslijk gestoord. Mateo's moeder was de laatste geweest. Net als alle anderen was zij ervan overtuigd geweest dat ze in de toekomst kon kijken door middel van haar steeds wildere dro-

men. Zoals veel van zijn voorouders had ze een einde aan haar leven gemaakt.

Deze zomer waren Mateo's dromen begonnen. Vanaf dat moment was hij steeds verder weggedreven van wat 'normaal' gevonden werd, wat dat dan ook mocht wezen in dit stadje. Op school had iedereen altijd vreemd naar hem gekeken, alsof ze verwachtten dat hij elk moment kon doordraaien.

Dus gekke dingen doen zoals verwilderd door het stadje zwerfen en raaskallen over wat hij zojuist had gezien? Dat hielp ook niet echt.

Mateo bleef staan en dacht aan de vreselijke droom die hij had gehad over het meisje van wie hij hield en dat zich in de buik van de hel bevond. Hij kreeg die beelden maar niet uit zijn hoofd. Ze hilde van verdriet en angst.

Inmiddels wist hij dat de dromen die zijn vloek hem bezorgden altijd uitkwamen.

Weer zo'n geweldig verklote ochtend in Captive's Sound.

Verlaine was vroeg op; ze wilde per se nog even bij het kantoor van de *Guardian* langs voordat ze naar school ging. Meestal wilden de mensen hier maar al te graag de gekte om hen heen negeren, maar na alles wat er in de afgelopen weken had plaatsgevonden – compleet met geheimzinnige ziektes en een korte quarantaine door de Centers of Disease Control – zou iedereen toch wel weer zijn gezonde verstand gaan gebruiken.

Je gezond verstand gebruiken betekende in dit geval aandacht besteden aan de stadskrant, en dat was dan ook de reden dat Verlaine, de meest fantastische-maar-desondanks-niet-bejubelde stagiaire, daarnaar op weg was.

Oké, ik heb dan misschien geen Stavast-kracht, maar zelfs ik zie dat deze stad een gevaarlijk hoog Niet Oké-gehalte heeft. Ze stond op het plein en streek een lok van haar prachtige zilvergrijze haar uit haar ogen. Een paar ramen van het stadhuis waren nog dichtgetimmerd vanwege de bijna-rel van een paar weken geleden, toen Mrs. Prasad jammer genoeg even het vermogen had gekregen om demonen te zien en vervolgens iedereen om haar heen met een bijl achterna was gegaan. Op een paar bedrijven hingen nog quarantainebordjes; de afzondering was al opgeheven, maar de mensen die aan het herstellen waren van Elizabeths hekserij – *pardon, dacht Verlaine, de term voor de krant is ‘mysterieuze ziekte’* – waren nog niet allemaal weer aan het werk of naar school. Niet iedereen herstelde zo snel als haar oom Gary.

Maar Verlaine zag nog een teken van onrust, iets subtieler; het was meer iets wat ze níét zag. Normaal gesproken kwam ze tientallen mensen tegen als ze op weg was naar de krant: Mateo's vader, Mr. Perez, die La Catrina ging openen, bankmedewerkers in pak en andere mensen die om een of andere reden idioot vroeg op hun werk moesten zijn. Vandaag was er bijna niemand. Het cafeetje was open, maar in plaats van te moeten aansluiten in de lange rij kon Verlaine meteen doorlopen naar de bar.

Terwijl ze aan haar café latte stond te nippen uit een *Hello Kitty*-isolatiebeker staarde ze naar het bijna lege plein. Het was een beetje griezelig, zo verlaten voelde het. Als ze in het Westen had gewoond zou er elk moment een tumbleweed voorbij kunnen komen.

Het leek wel of mensen aanvoelden wat er ging komen.

Maar dat konden ze niet. De inwoners van Captive's Sound zouden én veel beter geïnformeerd moeten zijn, én misschien

ook wel helderziend als ze wilde voorspellen dat hun stadje op het punt stond de ‘ground zero’ te worden van een dreigende apocalyps.

Verlaine viste haar sleutels uit haar rugzak. Ze kletterden tegen de deur toen ze zich toegang verschafte tot het kantoor van de *Guardian*. Het was niet meer dan een middelgrote kamer die naar oude boeken rook, en een kelder vol met archiefkasten. De druktechniek was ontzettend ouderwets; ze had een keer in een la een paar loden letters gevonden, overblijfselen van een zetmachine die ze nog niet eens zo lang geleden de deur uit hadden gedaan. Zoals gewoonlijk was er verder niemand. De eigenaren beschouwden de krant eigenlijk als een excuus om advertenties en supermarktaanbiedingen te kunnen printen, waarbij het eigenlijke nieuws een soort garnering was, zoiets als de peterselie over een gerecht in een restaurant. Als het stadje op de hoogte gehouden moest worden van het nieuws, zou dat toch echt van Verlaine moeten komen.

Ze liep naar het bureau, rommelde wat door de weinige papieren die daarop lagen en vroeg zich tevergeefs af of haar bazen een briefje voor haar hadden achtergelaten, eentje met echte instructies. (E-mail en WhatsApp waren veel te modern voor hen.) Maar terwijl ze daar stond hoorde ze opeens het zachte schrapen van de deur achter zich. Ze voelde een zachte warmte tegen haar rug en haar benen, alsof er opeens een tropisch zonnetje was opgegaan boven Rhode Island in december, behalve dan dat deze warmte rechtstreeks uit de hel kwam.

Verlaine glimlachte.

‘Weet je,’ zei ze zonder achterom te kijken, ‘als ik geweten had

dat ik vandaag door een demon gestalkt zou worden had ik wel iets leuks aangetrokken.’

‘Je hebt in elk geval schoenen aan waarop je hard kunt lopen.’

‘Heb ik altijd. In deze buurt heb je daar meer profijt van dan je zou denken.’ Eindelijk keek Verlaine over haar schouder, en daar stond Asa.

Hij zag er niet uit als een demon, in elk geval niet van het soort dat je in horrorfilms of op oude schilderijen zag. In plaats daarvan zag hij eruit als een ander soort oud schilderij, zo eentje met de titel *Een jongeling*, waar een onmogelijk knappe jonge vent op stond met donkere krullen en waanzinnige bruine ogen om van te smelten. Om precies te zijn: hij leek op de overleden Jeremy Prasad, een ontzettende eikel uit de hoogste klas van de school waar Verlaine op zat. Elizabeth had hem gedood en zijn lichaam aan haar eigen persoonlijke demonische assistent gegeven. Asa moest Elizabeth bij alles assisteren op haar missie om de Ene Beneden in de sterfelijke wereld te brengen en daarmee die wereld te vernietigen.

En dat maakte Asa niet direct tot de meest voor de hand liggende kandidaat om op te vallen. Iets wat Verlaine desondanks had gedaan.

Asa kuierde naar binnen. Zijn zwarte jack tekende de omtrek af van zijn lange, magere gestalte. ‘De Converse-sneakers van vandaag hebben een ongewone, maar prachtige tint blauw.’

‘Turquoise,’ zei Verlaine terwijl ze een voet optilde en rondjes draaide met haar enkel om hem te showen. ‘Limited edition van een paar jaar geleden.’

‘Klinkt duur.’

‘Niet per se. Ze hebben zeker geen tweedehandswinkel in de hel?’

‘Nee. Dat soort luxe ontbreekt daar helaas.’

Verlaine draaide zich naar Asa toe. Ze probeerde net te doen alsof ze níét helemaal hoteldebotel van hem was, maar wie hield ze nou eigenlijk voor de gek? Het leek wel of ze vanbinnen smolt, en waarschijnlijk zag ze er ook zo uit.

Asa was de eerste jongen om wie ze ooit iets had gegeven, en hij was de eerste die iets om haar had gegeven. Dat was nooit eerder iemand gelukt. Lang geleden, toen Verlaine nog een baby was, was ze beroofd door Elizabeth. Om te voorkomen dat ze ontmaskerd zou worden als het bovennatuurlijke kwaad dat ze was, had de Tovenares niet alleen Verlaines ouders gestolen (die in hun bed overleden waren), maar ook nog iets wat veel etherischer was.

Elizabeth had Verlaines vermogen om bemind te worden gestolen.

En Verlaine was niet de enige; door de eeuwen heen had Elizabeth van tientallen mensen het vermogen om bemind te worden gestolen, en hen in een vreselijke, permanente eenzaamheid achtergelaten. Intussen had Elizabeth zichzelf met al die liefde omhuld, en daardoor was iedereen in Captive’s Sound bereid haar vreemde verschijning en bizarre gedrag te negeren en haar ondanks alles te bewonderen.

Verlaine was achtergebleven met niets en bijna niemand. Behalve haar vaders, die ze oom Dave en oom Gary noemde, hield niemand echt van haar. En zelfs die twee zouden niet van haar kunnen houden als ze dat al niet hadden gedaan vóór Elizabeths diefstal. Verlaine werd haar hele leven al vreselijk

gepest of volledig genegeerd. Nadia en Mateo waren haar enige vrienden, omdat zij af en toe door de zwarte magie die op haar rustte heen konden kijken, ook al moesten zij zichzelf er ook steeds weer aan herinneren dat ze aan Verlaine moesten denken en voor haar moesten zorgen. Niemand was in staat dit soort zwarte magie helemaal ongedaan te maken... behalve een demon.

Asa keek naar haar, en door de glimlach die langzaam over zijn gezicht gleed toen hij een stap in haar richting zette werd meteen duidelijk dat hij blij werd van wat hij zag.

‘En wat je look verder betreft’ – hij hield zijn hoofd een beetje scheef – ‘gok ik dat je mikt op de sfeer van de late jaren vijftig, een soort sexy secretaressestijl, klopt dat?’

Verlaine droeg vrijwel altijd vintage kleding, of in elk geval iets wat daarop geïnspireerd was. Vandaag droeg ze een donkerblauwe kokerrok, een witte blouse en een lavendelblauw vestje waarmee ze zeker de sfeer van de jaren vijftig wilde uitstralen. Maar ze sloeg haar ogen neer. ‘Ik ben geen secretaresse. Ik ben stagiaire.’

‘Een sexy stagiairstijl dan. Hoe je het ook noemt, ik keur het goed.’

‘Daar heb ik het niet voor gedaan.’ Als Verlaine moest wachten tot mensen goedkeurden wat ze deed, kon ze wachten tot ze een ons woog. Maar hoe fijn het ook was om Asa weer te treffen, en hoe graag ze hun ene, perfecte kus ook zou overdoen, het was nu tijd om te stoppen met flirten en de feiten onder ogen te zien. ‘Jij hoort hier niet te zijn.’

‘Weet ik,’ zei Asa rustig. ‘Maar we zien elkaar straks toch op school, en ik dacht... Ik dacht: dan hebben we dit maar vast gehad.’

‘Hoezo, dacht je soms dat het op deze manier makkelijker zou zijn?’ Verlaine probeerde te lachen, maar ze wist dat het geforceerd overkwam. ‘Wat je ook doet, het wordt nooit makkelijk.’

‘Nee. Dat is zo.’

Een paar eindeloze momenten bleven ze staan, wetend dat ze niet dichterbij moesten komen, maar ook niet in staat om weg te lopen.

Asa was een demon. Dat betekende dat hij niet zomaar een trouwe dienaar was van de Ene Beneden, maar dat hij ook diens slaaf was, en in het verlengde daarvan ook van Elizabeth. Verlaine wist dat Asa over het algemeen de kwaadaardige opdrachten die hij kreeg liever niet wilde uitvoeren, maar dat hij daarin niets te kiezen had. In de strijd die voor hen lag, waarin Verlaine met Nadia en Mateo het einde van de wereld probeerde te voorkomen, zou Asa aan de zijde van Elizabeth zijn best doen om de Apocalyps te voltrekken.

Ze zouden tegen elkaar moeten vechten, en slechts één van de kampen zou overleven.

‘Heb je het al geleerd?’ vroeg Asa.

Verlaine draaide een losse pluk zilverkleurig haar in een krul. ‘Wat geleerd?’ vroeg ze, hoewel ze precies wist wat hij bedoelde.

Asa’s stem klonk hard toen hij antwoordde: ‘Hoe je een demon doodt.’

‘Natuurlijk niet. Dat zijn geen dingen die je op Wikipedia kunt vinden.’ Verlaine staarde naar de haarlok om haar vinger en kon het niet opbrengen Asa aan te kijken. ‘En jij kunt het me niet vertellen.’

‘Als ik jou vertel hoe je mij moet doden, dan verraad ik hoe je een van de wapens van de Ene Beneden kunt uitschakelen. Dat

zou een daad van ontrouw zijn tegenover mijn meester. Dat betekent dat ik voorgoed verbannen word naar... een hel in de hel, een plek zo duister dat ik hem niet eens kan beschrijven.'

Asa was eerder op die plek geweest, een paar dagen maar – dagen die eeuwen hadden geleken. Dat was zijn straf geweest omdat hij Verlaine had beschermd. Dat had hij voor haar overgehad.

Het lukte Asa vrij aardig om zogenaamd nonchalant tegen de deurpost te leunen en hij voegde eraan toe: 'Ik bedoel, ik vind het prima als je me doodt, zodat ik naar de hel ga. Ik heb al een paar eeuwen in de hel doorgebracht, en ik weet dat ik er ooit weer naartoe moet. Maar ik heb geen zin om de duivel kwaad te maken vlak voordat ik hem weer tegenkom.'

'Ik probeer het te leren. Ik ben het aan het uitzoeken.' Wat een idiote belofte deed ze daar: de belofte de jongen te doden op wie je gek bent. Nog erger was het om die jongen zelf te zijn en te weten dat je, wat er ook gebeurt, niet kunt ontsnappen.

'Blijf zoeken,' zei Asa, en hij vertrok.

Er klonk geen luid *poef* en hij veranderde niet in een rookpluim of zoiets; hij had al eens eerder uitgelegd dat hij zich veel sneller kon verplaatsen dan het menselijk oog kon waarnemen, waardoor het leek alsof hij zomaar, in een oogwenk, verdween. Verlaine liep naar de plek waar hij had gestaan; ze kon zijn lichaamswarmte nog voelen, als een warme schaduw die hij had achtergelaten.

En voor het geval hij toch nog dicht genoeg in de buurt was om haar te kunnen horen riep ze: 'Volgende keer graag de deur achter je dichtdoen!'

De kraai cirkelde hoog in de lucht boven Captive's Sound, hoger dan vogels meestal vlogen. De lucht was dun onder zijn vleugels en licht in zijn longen, maar hij zette door, onbewust. Over zijn ogen lag een grijs waas, alsof ze bedekt waren met spinnenwebben.

Vanaf haar plek beneden, bij haar houtkachel, zag Elizabeth wat de kraai niet kon zien. Om haar heen glinsterde het beeld van alles wat de kraai omgaf... nu de wolken. Ze waren zwaar en dik, intens koud en klaar om hun sneeuw te laten vallen.

Maar het zou vandaag niet sneeuwen in Captive's Sound, en misschien wel nooit meer.

Elizabeth vouwde haar rechterhand om haar linker heen; om haar linkermiddelvinger zat haar jaden ring. Ze raakte de ring aan en mompelde de ingrediënten van haar toverspreuk:

Afzien van voedsel terwijl er voldoende is.

Wakker blijven als het tijd is om te gaan slapen.

Liefde tegenhouden, ook al brandt die vanbinnen.

Daarna haalde ze de specifieke herinneringen op die bij die ingrediënten hoorden, zo intens dat het leek alsof alles weer opnieuw gebeurde.

'Wil je het niet? Weet je het zeker?' Haar moeder hield een bord stampot voor haar neus die zo verrukkelijk rook dat de honger door Elizabeths lege maag klauwde. Maar de kleine Elizabeth schudde haar hoofd; ze dacht dat, als zij maar zou blijven weigeren om te eten, haar ouders zich wel zouden realiseren dat het een ontzettend slecht idee was geweest om naar de Nieuwe Wereld te gaan en het eerstvolgende schip terug naar Engeland nemen.

Wetend dat het midden in de nacht was, wetend dat ze vroeg op moest om voor haar neefjes en nichtjes te helpen zorgen, bleef ze bij het vuur zitten omdat dat het enige moment was dat ze enige privacy had om haar zwarte magie te oefenen.

‘Geef me eens een kus.’ Tante Ruth die naar haar lachte op Elizabeths trouwdag – een huwelijk dat ze niet had gewild, met een man die ze verachtte, alleen maar omdat haar ouders haar niet meer konden onderhouden. Normaal gesproken toonde Elizabeth haar echte gevoelens niet, maar die keer had ze haar hoofd met een ruk afgewend en net gedaan of ze de pijn in de ogen van haar tante niet had gezien.

Klaar. Plotseling veranderden de wolken om de kraai heen. Ze lagen stil, alsof ze de wind trotseerden, en het leek wel of ze geschilderd waren in plaats van echt.

Als het moment daar was waarop ze weer verder zouden zeilen, zou dat gepaard gaan met een zondvloed die Elizabeth had gewenst, en dat zou het begin zijn van het einde.